

SAFİYE ÇETİNKAYA
ASRİN
İHANETİ

BİR **15 TEMMUZ** ROMANI

ÖN SÖZ

Bizler aciz canlılar olarak genelde hep kolay yolları tercih ederiz. Bazen gönül bağı kurduğumuz kişilerin peşine takılır, onların bizi Cennet'e götüreceğine inanırız. Bazen de Müslüman gibi yaşamak zorumuza gittiği için, toptan her şeyi sileriz. Yani hep bir uç noktalara gideriz. Yok mu bunun ortası? Ortası; sağa sola, ona buna göre yaşamak değil, Kur'an'a göre yaşamaktır.

Müslüman coğrafya şu an kan ağlamaktadır. Bunun en önemli nedenlerinden biri ise Batı emperyalizmi karşısında birlik olamayışımızdır.

Dünyada İki milyara yakın Müslüman varken, bir avuç İngiliz'in, on milyonluk İsrail'in ve henüz iki yüzlük yıllık geçmişe sahip milletler çorbası Amerika'nın karşısında iki milyar Müslümanın bölük pürçük olması büyük hüznün ve keder veriyor. Din kardeşi olmamıza rağmen birbirimize yardım etmeyişimiz ve ümmet bilincinden uzak olmamız ise Müslüman coğrafyasını zayıf, güçsüz ve Batı saldırılarına açık hale getiriyor.

İnsanların en hassas olduğu konu elbette inancıdır. İnancı sağlam olan insanı yıkmak, kandırmak zordur. Batı denilen canavar yüzyıllardır Müslümanları eritmek, asimile etmek için uğraşiyor. İşe önce inancı zayıflatmaktan başladılar. Böylelikle şuursuz Müslüman kişilikler ortaya çıkacak ve onlara istediklerini yaptıracaklardı. Birçok ülkede de bunu başardılar. Çünkü şuursuz Müslüman, kardeşine yardım etmez, ayrılığa düşer ve kim ne derse inanır hale gelir.

Bizde de aynı senaryoyu yıllardır uyguluyorlar. Bunun için âlim görünümlü çok adam yetiştirip, okullarımıza, camilerimize hatta evlerimize kadar soktular. İnsanlar böylece ılımlı İslam fikrine alışacak, yetiştirilen o âlim görünümlü kişileri sevecek, onlarla gönül bağı kuracak ve kendi akıllarını kullanmayıp, Allah'ın birçok ayette buyurduğu "Okuyun, araştırın, düşünün, akledin..." sözünün dışına çıkacaktı. Sonunda da ardından gittiği kişinin doğruluğunu hiç sorgulamadan ona uyacak hale getirdiler ki, günü geldiğinde köksüz bir ağaç gibi rüzgâr önünde sağlam duramayan Müslümanı Hristiyanlaştırmak kolay olsun. Amaç işte buydu.

Ülkemiz Kurtuluş Savaşından sonra 15 Temmuz gecesi yeni bir Kurtuluş Savaşı mücadelesi verdi. İlimli İslam projesiyle insanları İslam'dan uzaklaştıran ve Batı'nın yapacağı (tıpkı Orta Doğu'da yaptığı gibi) bir işgalde savunmasız hale gelmemizi sağlayacak olan, kırk yıldır içimize yerleşen, bizim gibi görünen ama bizden olmayan bir örgüte karşı mücadele ettik.

Şimdi hepimiz biliyoruz ki bu cemaat bizim sokaklarda fakir çocuklar için kermesler düzenleyen o masum cemaat değil. Bir ahtapotun kolları gibi, ülkenin kamu, kurum ve kuruluşlarını ele geçirmiş, insanların manevi duygularını sömürerek paralar toplamış ve dünya çapında devasa boyutta büyümüş bir örgüt. Çünkü arkasında onun büyümesini destekleyen ve günü geldiğinde amacına göre kullanacak olan Amerika, İngiltere, Almanya, Fransa ve İsrail var.

Sanki öyle bir algı oluşturuldu ki, bu örgütten olmayan İslam'ı yaşamıyor gibiydi. En dindar olanlar bu örgütün mensubuymuş gibi davranılıyordu. Cennete gitmek için örgüte hizmet etmek gerekiyormuş gibi bir algı oluşturuluyordu insanların zihinlerinde. Oysa örgütün asıl amacı çok başkaydı. Birçoğumuz bunu 15 Temmuz gecesi anladık. Hâlâ anlayamayanlar da var. İslam'a

hizmet eden hiçbir insan asla ve asla mümin kardeşinin kanını dökmez. Savunmasız insanları öldürmez.

Bu kitabı işte o anlayamayanlar için, milli ve manevi duygularımızı ayakta tutmak için kaleme alma ihtiyacı hissettim.

Ben bu kitabı herhangi bir siyasi lideri övmek veya yermek için yazmadım. Biz biliriz ki siyaset bu dünya içindir. Liderler bugün vardır, yarın yoktur. Önemli olan vatanın ve adaletin ayakta kalmasıdır. Lakin ülkemiz 15 Temmuz gecesi birlik, bütünlük ve vatanın bağımsızlığı için çok ciddi bir sınavdan geçmiştir. Halkımızın göstermiş olduğu kahramanlığı dile getirmek ve yeni nesillere aktarmak, eli kalem tutan herkes için bir borçtur. Ben de bu borcu ödemek ve tarihe bir not düşmek adına bu kitabı yazdım.

Kitapta yıllardır cemaatin içinde bulunan, çeşitli görevler üstlenen, çok kirli işlere tanık olan ve bazen de o kirli işleri bizzat kendileri yapan evli bir çiftin hayatı konu ediliyor. İkisi de doktor olan bu çiftin hayatları cemaat tarafından alt üst oluyor.

Kadın, cemaatten hiç ayrılmayı düşünmezken, adam ise cemaatin tüm tehditlerine rağmen ayrılıyor. Bir evde iki farklı fikir ve yaşam tarzı yaşayan bu çift, 15 Temmuz gecesi de farklı saflarda yer alıyorlar. Kadın, darbeci askerlere yardım ederken, adam ise Boğaziçi Köprüsünde askerlerin karşısına dikiliyor ve yaralılara yardım ediyor.

Aileleri parçalayan bu örgütün gerçek yüzünü bu kitapta görebilmenizi temenni ediyorum.

15 Temmuz gecesinden sonra en fazla dört saat uyku uyuyarak, kısa sürede yetiştirmeye çalıştığım bu kitabın yazım sürecinde beni hiç yalnız bırakmayan, anlayışla karşılayan ve desteğini hiç esirgemeyen eşim Savaş Çetinkaya'ya ve arkadaşlarıma çok teşekkür ederim.

*“Bizi sen sevgisiz, susuz, havasız
Ve vatansız bırakma Allah’ım
Müslümanlıkla yoğrulan yurdu
Müslümansız bırakma Allah’ım”*

(Arif Nihat Asya)

Çok severken, sevdiğine hiç karışmamak kadar üzücü bir şey olmadığını Banu ile evlendikten sonra anlamıştım. Oysaki ben onun için ailemi bile terslemiş, arkadaşlarımı yok saymış ve tüm söylenenlere kulak tıkayıp sadece ona koşmuştum.

Onunla çok ortak noktalarımız vardı. Hoşlandığımız, hayat-tan tat aldığımız şeyler hemen hemen aynıydı. Henüz tıp fakültesinin birinci sınıfındayken onu kendime eş olarak görmüş, onu seçmiştim. Çok çalışkan ve azimli bir kızdı. Üstelik de benim dünya görüşüme ve aile yapıma uyan bir yaşam tarzı vardı. Ya da o yıllarda ben öyle olduğunu sanmışım.

Ben tüm samimiyetiyle Allah’a inanan bir annenin ve sıkı devlet bekası taraftarı olan bir babanın elinde büyümüş biri-yim. Babam, bulunduğumuz semtin cami cemaati denilen grubundandı. Beş vakit namazlarını hep camide, cemaat ile birlikte kılmaya itina gösterirdi.

Gebze’de, nüfus dairesinde kâtip olarak çalışan babamın otuz yıllık hizmetinin karşılığı olarak aldığı emekli ikramiyesiyle ve dedemin üzerine koyduğu biraz nakit ile aldığımız evde çok mut-luyduk. Önünde şeftali, erik ve elma ağaçları olan küçük bir de bahçemiz vardı. Neredeyse tüm çocukluğum o bahçede geçti.

Mahallenin çocuklarını toplar, iki ağaç arasını kale sayar ve sürekli maç yapardık. Bazen mahallenin büyük ağabeyleri de

bize katılırlardı. Yaşı benden büyük olan ağabeylerin arasına daha sonraki yıllarda girmem de bu nedenle pek de zor olmamıştı. Çocukluğumdan beri tanıdıkları için, beni büyük bir hevesle aralarına almışlardı.

Annemle babam yaşları itibariyle biraz geç evlenmişlerdi. Ben doğduğumda babam neredeyse meslek hayatının yarısını aşmıştı. Benden sonra iki erkek kardeşim daha olmuş ama doğduktan sonra birkaç gün içinde vefat etmişler. Uzun yıllar sonra ise kız kardeşim Elif doğdu.

Ben, seksen ihtilalinden iki gün önce doğmuşum. Ancak babamın annemi ve beni bağılı bulduğumuz merkez ilin hastanesinden alıp da ilçedeki evimize getirmesi tam yirmi üç gün sürmüş.

İhtilal olduğundan haberdar olmayan babam o sabah hastaneden annemi ve beni almaya gelirken yolda önüne askerler geçmiş. Nereye gittiklerini sorunca babam durumu anlatmış. Babam, askerlerin darbe yaptığını öğrenince onlara bağıınca da bir asker babama vurmuş. Babam kaldırım üzerine yığılmış kalmış. Ağzından akan kanları silerken, karşıdaki bir evin önünde kendilerine direnen bir genci de annesinin gözleri önünde askerlerin dövdüklerini görünce dayanamayıp onların yanlarına koşmuş ve araya girmiş.

Babam, “Oğul, yanlış yapıyorsunuz! Tıpkı sizin gibi bu çocuk da bu vatanın evladı. Ne diye annesinin yanında onu dövüyorsunuz?” deyince orada da bir ton sopa yemiş. O genç çocukla beraber babamı da onu gözaltına almışlar ve yirmi üç gün gözaltında kalmış.

Meğerse askerlerin dövdükleri çocuk, sol bir derneğe üyeymiş. Babamı da o çocuğu hiç tanımadığı ve sadece orada annesinin gözleri önünde dövülmesini hazmedemediğinden dolayı müdahale ettiği halde, o çocuğa yardım ve yataklık etmekten sorguya tutmuşlar yirmi üç gün boyunca.

Yirmi üç günün sonunda da iki ay sonraki mahkemeye çıkması koşuluyla, ciğerleri su toplamış ve çok zayıflayıp bitkinleşmiş babamı serbest bırakmışlar.

İlkokul mezunu annem ise ilçede tanıdığı kimsenin telefonunun olmaması ve darbe nedeniyle iller ile ilçeler arasındaki otobüslerin çalışmamasından dolayı ne yapacağını bilemez bir şekilde, kimseye de haber vermeden öylece hastane koridorlarında yata kalka babamı beklemiş.

Babam, daha sonraki yıllarda o hiç tanımadığı gencin davalarına gitti. O genç de babamla hiçbir bağlantısı olmadığını iki yılın sonunda söyleyince babam bu davadan beraat etti. Ancak birçok insan gibi onun da fişlendiğini ve adının kara listede olduğunu yıllarca hep söyleyip durdu.

Bir çocuğun ilk öğretmeni anne ve babasıdır. Babam, küçüklüğümüzden itibaren her akşam bana ve kardeşime anlattığı Çanakkale ve Kurtuluş Savaşı kahramanlarının hikâyeleriyle, Hazreti Ömer, Hazreti Hamza ve diğer sahabelerin hayatlarıyla tam bir vatan aşkı ve İslam şuurunu bize aşılıyordu. Annem de okuduğu her bir ayeti bize sürekli tek tek anlatıyordu.

On üç yaşıma geldiğimde ise Alperen Ocakları ile Milli Gençlik Vakıflarının bir numaralı müdavimi olmuştum. Oradaki ağabeyler yaşımın küçük olmasına bakmadan bana vatan, millet ve imanı anlatıyorlardı. O yıllarda Körfez Savaşı ve Bosna'daki katliamlar gündemdeydi. Sabahlara kadar hep bunları konuşuyorduk. Ağabeyler "Hadi!" deseler, onlarla birlikte hemen Bosna'ya gidecek kadar cihat ruhuna sahiptim.

Bosnalı kadınlara yapılanları hazmedemiyordum. Bütün dünyanın gözleri önünde resmen bir soykırım yaşanıyordu. Avrupa'nın göbeğinde, güya en medeni denilen milletler Müslümanlara zulmediyorlardı ama herkes üç maymunu oynuyor; görmedim, duymadım, bilmiyorum diyordu.

Bence bu yüzyılda yapılan en iğrenç ve aşağılık savaş Bosna'da yaşandı. Çünkü erkeklerin karşılıklı cephelerde, göğüs göğüse cesurca savaştığı bir anlayış yoktu orada. İğrençti işte! O savaştan tam on yıl sonra sokaklarda Sırp askerlerinden olma binlerce çocuk dolaşacaktı ve tarih, "Elli bin Boşnak kadına tecavüz edildi." diye yazacaktı.

Bosna Savaşı tam yeni bitmiş ve halk ancak kendini toplamışken bu defa da o büyük sel felaketi oldu.

Bir ağabeyimiz, topladığımız yardımları ulaştırmak için Bosna'ya gitti ve döndüğünde anlattıkları, on beş yaşında olma rağmen beni günlerce hüzne boğdu.

"Verimli toprakları mahvolmuş, dillere destan tertemiz suları ölü hayvan leşleri kalıntılarıyla kirlenmiş. Gençlerini toprağa veren halk, evlerinde mahsur ve susuz kalmış. Anlattıkları her şeyde, o zulüm günlerinde onların yanında olamadığımız için yerin dibine girdim arkadaşlar... Birçok ülkeye destek için gittik ama Boşnaklardan daha gururlu bir halk ile tanışmadım. Kimi yardım istemiyoruz dedi, kimi komşum hasta ona gidin dedi, bir başkası sadece su ve un gibi en temel ihtiyaçlarını utana sıklıkla aldı. O da ısrarımız üzerine... Onurlu insanlara yardım etmek ayrı bir duyguydu. Dünyadaki hiçbir millet böyle onurlu değildir. Sırp milisler onları her ne kadar kirletmeye çalışsa da emin olun arkadaşlar, Boşnaklar asil bir ruha sahipler.."

Bence onlardaki bu onurlu duruş, onların Müslüman olmalarından geliyordu. Çünkü bir Müslüman, yaşadığı her olumsuzluğa rağmen Allah'a güvenmeyi, ayağa kalkmayı, kıyama geçmeyi bilir.

Körfez savaşında olup bitenleri ise televizyonlardan izliyoruz. Petrole bulanmış ve uçamaz hale gelen kuşların görüntüleri o yıllarda hepimizin hafızalara kazınıp kaldı.

On yedi yaşına geldiğimde ise artık her iki grup arasında irtibat ve bağ kuran kişi ben olmuştum. Bir akşam Milli Gençlik Vakfındaki ağabeyleri alıyor, Alperen Ocaklarına götürüyor, diğer günde Alperenleri alıyor Milli Gençlikteki ağabeylerin yanına götürüyordum. Çok güzel münazaralar yapıyor, ortak konular hakkında seviyeli tartışmalarda, istişarelerde bulunuyorduk. Ben de bu dönemde dünyada ve ülkemizde olan her şeyi gözlemliyor, notlar alıyordum.

Çalışkan bir öğrenciydim. Lisede hep sınıf birincisi oluyordum. Son yıl ise okul birincisi olduğum için, müdür tüm öğretmenlerimin ve arkadaşlarımla önünde beni bir cumhuriyet altını ile ödüllendirdi. O yıllarda liseler üç yıldız ve kredili sistem diye bir eğitim sistemi vardı. Bir öğrenci, tüm lise yılları boyunca okuması gereken kredi sayısını sıkıştırarak okursa liseyi iki buçuk yılda bitirebiliyordu. Ben de öyle olanlardandım. Kalan yarım dönemi evimde üniversite sınavına girmek için harıl harıl soru çözerek geçirmiştim.

Ben örnek bir öğrenciydim ama tek kardeşim olan Elif de en az benim kadar örnek ve başarılı bir öğrenciydi. Komşularımızın benden ve kardeşimden iftiharla bahsettikleri konuşmalar sık sık kulaklarıma geliyordu.

Artık İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi birinci sınıf sıralarında oturuyordum. Ailemden ve yaşadığım ilçeden uzak kalmak beni biraz hüzünlendirse de, İstanbul'un hengâmesine ve göz alıcılığına hiç kapılmadım.

İkisi liseden arkadaşım olan ama farklı bölümler okuyan, diğer ikisi de Anadolu'nun çeşitli illerinden gelenlerle beraber toplam beş kişi tuttuğumuz öğrenci evinde, kendime ait bir odam bile olmadan, sanki tıpta yeni buluşlar yapacakmışım gibi daha ilk günden ders çalışıyordum. Çünkü babamın emeklerini, annemin dualarını boşa çıkarmak istemiyordum.

Banu'yu ilk kez, okulun kütüphanesinde iki arkadaşıyla otururken gördüm. Çok güzeldi ama beni etkileyen şey güzelliği fa-

lan değildi. Onun farklı bir çekiciliği ve arkadaşlarının arasında ön planda olan bir duruşu vardı. Lacivert bol pardösüsü ve büyük eşarbi ile zaten okulda tüm kızlardan ayrılan bir tarza sahipti. O da benim gibi tıbbın birinci sınıfındaydı.

İki aydır aynı sınıfı paylaşmamıza rağmen, işte o gün kütüphanedeki o duruşu ile birdenbire dikkatimi çekivermişti. Kaçamak bakışlarla onu inceledikçe, “Annemin de istediği geline çok uyuyor.” dedim içimden. Uzun boyu ve beyaz elleri, erkeklere karşı sert ve mesafeli duruşuna rağmen koruduğu nezaket ve zarafeti, zihnimin her hücrelerine işlemiştir.

Oysa daha henüz on sekiz yaşındaydım. Anneme bir gelin adayı bulmuş, kendime eş seçmiş olmak düşüncesinden de açıkçası biraz utanıyorum. “Daha erken.” diyordum kendimce ama işte gönül böyle bir şeydi...

İstanbul’dan ve hayattan bunaldıkça Banu’ya daha da çok bağlandım. Onun sınıftaki varlığı bile bana güç oluyordu. Kaçamak bakışlarımı da ona zarar vermemek için herkesten gizlemeye çalışıyordum. Kaldığı evi, ev arkadaşlarını, hoşlandığı şeyleri zaman içinde birer birer öğrenmiştim.

Banu’nun babası, imal ettiği kapı ve pencere çerçevelerini yurt içi ve yurt dışına satan fabrikaların sahibiydi. İş yeri ve evleri Anadolu yakasında olduğundan, Banu bizim okula yakın bir evde arkadaşlarıyla birlikte kalıyordu. Onun kaldığı ev, benim kaldığım semtten çok uzakta, kaliteli bir semtteydi.

Banu’yu sürekli takip ettikçe, onun üç günde yaptığı harcamaları benim bir ayda yaptığımı gördüm. Ben ne de olsa memur bir babanın emeklilik maaşından gönderdiği parayla kıt kanaat okuyordum. Olmayacak bir hayalin peşindeydim. Ama bunu zihnim kabul etse de yüreğim kabul etmiyordu.

“Belki... Belki sevdiği biri yoksa ve ben de başarılı bir öğrenci, doktor olursam, çok para kazanırsam, Banu bana evet der.” diye umut ediyordum.

Onu rüyalarım da görmeye başlayınca dualarımın da yönü değişmeye başlamıştı. Şimdi düşünüyorum da belki de şu an, o zamanlarda ettiğim duaları yaşıyorum. O zamanlar her duamda, “Allah’ım! Ne olursa olsun Banu ile yollarımızı birleştir. Yalvarırım Allah’ım! Banu benim olsun!” derdim.

Niçin “ne olursa olsun” dediğimi ise aşkın gözü karalığına, cahilliğime ve gençliğime bağlıyorum. O zaman yapmış olduğum dualardaki bu yanlışı düşündüğümde canım daha da çok acıyor. Çünkü ettiğim o dualar benim hayat imtihanımı şekillendirdi.

İnsan kendini imtihanın içinde yaşarken bulduğunda, aklına geçmişte yaptığı duaları geliyor hep.

İmtihan kuralı herkes için geçerlidir. Yani bütün insanlar imtihan edilmiştir, edilmektedir ve edileceklerdir. İnsanın imtihana tâbi tutulması, Allah’ın bir sünnetidir. Peygamberler bile imtihan edildiler. Meselâ Hazreti Zekeriya ve Hazreti Yahya canları ile imtihan oldular. Hazreti İbrahim, oğlunu kurban etmesi için emredildiği rüyayla imtihan edildi. Hazreti Yusuf, Züleyha ile imtihan edildi. Hazreti Eyyüp hastalıkla imtihan edildi.

İmtihani başaranların imanı daha da güçlenir, başaramayanlar ise sapkınlıklarında daha da ileri giderler.

Ancak, ben şu an yaşadıklarımı sanki zaten Allah’tan dua ile niyaz ederek istediğim için, kimseye, özellikle de Rabbime “Neden bu haldeyim?” demedim. Zaten sormaya da yüzüm yok. “Ne olursa olsun, Banu benim olsun!” demiştim. Olacak olanlara da rıza göstermeliydim. Yine, yeniden dualar ederek Rabbimin bundan sonraki yaşamımı hayırlara çıkarmasını dilemeliydim. Tabi bütün bunları fark etmem ve hayatımı yeniden şekillendirmem ise bir on yılımı aldı.

İlk yıl, içimdeki fırtınadan ne Banu’nun ne de arkadaşlarımın hiçbirinin asla haberleri olmadı. O yıllarda tıpkı benim içimin fırtınalı hali gibi ülkem de fırtınalı günlerden geçiyordu. Asker-

lerin ayak sesleri duyuluyordu her yerde. Seçilmiş hükümeti devirme derdindeydiler. İçim acıyordu. Muhafazakâr bir aileden gelmenin de etkisiyle, bu yapılanları hazmedemiyordum. İslam'ı zedeleyen ve medyada boy boy gösterilen Ali Kalkancı, Fadime Şahinler çıkıyordu her gün ortaya. Elbette ki ben inanmıyordum tüm bunlara. İnsanların manevi duygularıyla oynandığını ve insanları bilinçli olarak İslam'dan uzaklaştırdıklarını düşünüyordum. Arkadaşlarımla yaptığımız sohbetler de hep bu yöneydi.

Reha Muhtar ve Uğur Dündar televizyonlarda okullarda namaz kılan çocukları gösterip sanki Müslüman bir ülkede bunun olması yasakmış gibi insanlar üzerinde algı oluşturuyorlardı. Okulda dindar zannettiğim birçok arkadaşım bile artık İslam'dan soğumaya başlamışlardı.

Ailem Gebze'de oturduğu için hafta sonları trenle onların yanına gidiyordum. Babam da benim gibi ülkenin bu gidişatından endişeliydi. Bana sık sık, "Aman oğlum, imanını koru!" diye nasihat ediyordu.

Ancak, medyanın da yardımıyla artık zemin hazırlanmış ve insanlar seçilmiş hükümetin yıkılmasına sıcak bakar olmuştu. Okullara, kamu kurumlarına başörtülü girilmesi yasaklanmıştı. Bu olup bitenleri gördükçe boğuluyor gibi oluyor, kaldığım öğrenci evinde odalara sığamaz oluyordum.

Başörtülü arkadaşlarımız okul kapısının önünde bekliyorlardı. Onlara destek olmak için birçok başı açık kızlarla beraber biz erkekler de bekliyorduk.

Banu ile bu süreçte daha da yakınlaşmıştık. Birçok konuda konuşabiliyor, fikir alışverişinde bulunuyorduk. Ona olan hislerimi fark ediyordu ve benimle konuşurken daha utangaç bir hale bürünüyordu.

Onunla yakınlaşmamızda saygılı ve edep sahibi kişiliğim etkili olmuşsa da bence asıl etkili olan benim aynı zamanda yakışıklı olmamdı. Uzun boyum, geniş omuzlarım, gür ve biraz uzunca du-

ran saçlarımla okuldaki tüm kızların dikkatlerini çeken bir görüntüm vardı. Kızlar bana hayrandı ama benim gözlerim Banu'dan başkasını görmüyordu. Elbette başarılı ve örnek bir öğrenci olmam da diğer bir başka etken sebebi.

Banu, gizliden gizliye ülkemize bir zulüm yapıldığını, başörtüsünü asla çıkarmayacağını söylüyor, onun yanında durduğum için de bana teşekkür ediyordu. Okul yönetimine sürekli dilekçeler yazıyorduk. Zaman içinde devamsızlıktan derslerden kalmalar başladı ama başörtülü kız öğrenciler dirayetli bir şekilde hâlâ kapının önünde bekliyorlardı. Elbette Banu da onların arasındaydı. Hemen az ilerisinde, gözümün önünden onu ayırmadan ben de orada bekliyordum. Günler geçiyordu ama onlar içeri alınmıyorlardı.

Kızları başörtülerini çıkartmaları için birer birer ikna odalarına alıyorlardı. O odalardan çıkanların çoğunun yüzleri hep öfke doluydu. Tabi bazıları ikna olmuş ve başını açmıştı. Ama Banu ve diğer kızlar dik duranlardandı.

O gün sabah benim için kara bir gün olacağını bilmeden, okul kapısının önündeki yerimi aldım. Dakikalar içinde diğer arkadaşlar da gelmeye başladılar.

Banu ve arkadaşları biraz geç geldiler. Bana bakmıyor, gözlerini kaçırıyordu. O büyük demir kapının kenarına geçtiler ve arkadaşlarıyla birlikte Banu da başörtüsünü çıkardı, katlayıp çantasına koydu.

Şaşkındım. Kapının önünde bekleyen diğer kızlar da şaşkınlık içindeydiler. Arkalarına bile bakmadan içeri giren kızlara, arkalarından ben de dönüp bakamadım. O mahrem olan saçlarını görmek istemedim hiç birinin. Ağlamaktan hoşlanmadığım gibi, kızların da ağlamasını beğenmiyordum. Beynimde binlerce soru dolandı o an. Sonra kapıya gelen diğer birçok kız da aynı şeyi yaptı ve başörtülerini çıkardılar. Banu'nun yeri kalbimde ayrı olmakla beraber "bacılarım" dediğim o kızlar için orada ağladım.

“Yapmayın bacılarım! Bu kutlu bir direniş! Allah’ın izniyle biz kazanacağız!” dedim defalarca kendime. Ama sesimi duyan kimse yoktu.

Diğer üniversitelerden de aynı haberler geliyordu. Benim iman dolu bacılarım, bir diploma uğruna şimdi Allah’ın rızasından vaz mı geçmişlerdi? Evet, tam da öyle olmuştu.

Banu’nun benden çekindiği belliydi. O günden ancak iki gün sonra kantinde konuşabildik. Önüne çıkıp dikildiğimde onunla konuşmak istediğimi anladı.

“Tarık, bana sakın bir şey sorma!”

“Soracağım Banu! Bunun sebebini bilmek istiyorum. Benim için önemlisin ve söyleyeceğin her şey de çok önemli.”

“Çıkışta konuşalım.”

Dersin bitmesini zor bekledim. Okulun karşısındaki bir pastanenin bahçesine arkadaşlarıyla birlikte geldi. Arkadaşları yan masaya geçtiler. Banu’nun söze başlamasını bekledim.

“Yaptığım şeyin sana çok anlamsız geldiğini biliyorum. Ama öyle olması gerekti.”

“Neden gerekti, bu gereklilik niye?”

“Tarık... Hoca Efendiden haber geldi. Kızlarımız şimdilik başlarını açsınlar, demiş. Onların bu ülkeye ihtiyacı var, okuyup ülke için faydalı şeyler yapacaklar, demiş.”

“Hangi hoca dedi bunu?”

“Fetullah Gülen hoca...”

Sustum. Çok derin sustum. Banu da sustu bir müddet. Sonra da “Aslında başörtüsü füruatmış! Zaten okul bitince tekrar örteceğim başörtümü.” dedi.

“Banu, füruat ne demek?”

Aslında bu soruyu sorarken, füruatın ne olduğunu çok iyi biliyordum. Acaba Banu da biliyor mu diye sormuştum.